

i Forhøret, som jeg skal tillade mig at oplæse, paa anden Maade. Det gaar ud fra, at det ikke er Enhver giøvet at kunne udtrykke sine Tanker i saa skarpe og bestemte Udtryk, at de ikke, naar man vil, kunne misforstaas; men Meningen af, hvad han har sagt, vil klart fremgaa for de Herrer; naar jeg nu oplæser Forhøret. Naar Formanden ytrer, at han besaa Tømmeret, eftermaalte det, og talte med de øvrige Medlemmer om det Tømmer, der var antaget, saa vilde han, naar han havde udtrykt sig korrekt, have sagt, at det Tømmer, om hvilket Kommissionens andre Medlemmer vare enige om, at det egnede sig til Antagelse, gif han efter, efteraa Enderne, maalte Dimensionerne, talte med de andre Medlemmer om det, — f. Ex. forhørte sig, om Knasterne havde været haarde eller bløde —, og derefter gav han saa sin Stemme til, om det skulde antages eller forkastes. Nu siger jeg paa ingen Maade, at det er rigtigt, at Formanden har baaret sig saaledes ad. Det er der ikke Tale om, men Talen er om, om der ikke er en formildende Omstændighed tilstede. Naar man vil yde Retferdigheden Fyldest til begge Sider, er det heldigt at sige: Han kom tilbage, besaa Tømmeret, gav sin Mening tilkjende om det og sagde: Jeg finder ogsaa, at vi kunne antage det. Det er dog en formildende Omstændighed, og paa anden Maade er det ikke anført. Hertil kommer, at et andet Vidne siger, at han altid efterjaa, hvad der imidlertid — under hans Fraværelse — var foretaget af de andre Medlemmer, og endnu et Vidne siger, at han efterjaa altid, hvad der var passeret. Det er altsaa, hvad jeg har at svare paa de tre Punkter, som efter det ærede Medlems Anskuelse trængte til saa megen Berigtigelse. Han spøjede da til: Der staar i det første Stykke: „naar det f. Ex. hedder“; altsaa maa Udvalget ogsaa have flere Exempler, hvori dets Fremstilling af Sagen ikke er overensstemmende med hans. Hertil svarer jeg: Ja, det har Udvalget; men Udvalget har ikke villet lægge Vægt paa at drage enhver Uoverensstemmelse frem; det har nævnt enkelte, som tjente til Undskyldning for de Paagældende; det har Udvalget anset for at være det rette Standpunkt. Men, naar det ærede Medlem ligefrem opfordrer til at nævne andre Uoverensstemmelser, skal jeg, uden at komme ind paa flere, nævne een, fordi han selv i Gaar fremhævede den.

Formanden: Jeg vil nødig lægge den ærede Ordfører eller andre Medlemmer nogen Sindring i veien for Udtalelser, men jeg maa dog

henfille, om det fører til Noget at gaa yberligere i at referere Ord og Sætninger ud af Forhørene og kommentere derover, naar det dog ikke er muligt at danne sig nogen bestemt Mening om Betydningen af saadanne Ord og Sætninger, med mindre man kjenner den hele Sammenhæng, og den kan man jo ikke kende, naar man ikke har Forhørene for sig, hvad vi her ikke have eller kunne have. Jeg beder den ærede Ordfører og følgende Talere at tage saa meget Hensyn som muligt til denne min Henstilling.

Ordføreren: Jeg skal efterkomme den ærede Formands Opfordring. — Det ærede Medlem udtalte igaar som et Bevis paa, at man ikke ret kunde have Tillid til, hvad Formanden i Besigtelseskommissionen udtalte, at han i det ene Forhør havde sagt, at han ingen Bog førte, men stolede paa sin Huskommelse; og i et følgende Forhør havde sagt det Modsatte. Hvad siger nu Formanden til Forhørene? Der er forud afholdt Forhør over en Skriver, som erklærede, at han altid var den, der førte Bog over det Tømmer, som var antaget, og nu spørger Auditsøren Besigtelseskommissionens Formand, hvorledes det forholder sig? Han svarer derpaa, at Skriveren førte Bog over de antagne Bjælker, og Dagen efter at Besigtelsen havde fundet Sted, forelagde han Forretningen til Underkrift for Medlemmerne af Kommissionen. Han selv førte ikke Bog over det, som antoges, men indprentede Antallet af de antagne Bjælker i sin Huskommelse. Saaledes siger han i det ene Forhør. Det vil jo let ses, at det netop er i Sammenhæng med, at Skriveren fører Bog, at han siger: Jeg fører ikke Bog, jeg stoler paa min Huskommelse. Hvad siger han nu i det næste Forhør? Ja, han siger, hvad slet ikke behøvede at sige, fordi det saa langt fra er i hans Interesse, at det efter Statsrevisionens Opfattelse endog har skadet ham i høi Grad. Han kommer efter Udvalgets Opfattelse som en samvittighedsfuld Mand, der erindrer, at han har sagt for Vidt, og siger: Jeg beder om at maatte gjøre en Tilføielse. Han beder nemlig sin Forklaring forandret derhen, at han vel ikke har ført en fuldstændig Forregnelser over Tømmerets Dimensioner, men dog i sin Notitsbog har opffrevet Antallet af det leverede Tømmer. Han havde altsaa en Notitsbog, en Lommebog, i hvilken han opffrev Antallet af Tømmeret, og hvad der var passeret, og hvad der ikke var passeret. Det kommer han og meddeler, idet han siger: Jeg stolede altsaa ikke paa min Huskommelse. Nu spørger